Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Berntsen, Aage.
Titel | Title:	Digte : fjerde Samling.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : V. Pios Boghandel - Povl Branner, 1917
Fysiske størrelse | Physical extent:	87 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, – 205

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°
1 1 53 0 8 043569

Det Kgl. Bibliotek
130025821344

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

AAGE BERNTSEN

DIGTE

FJERDE SAMLING

Kgl. Bibl. 1949

V. PIOS BOGHANDEL · POVL BRANNER
NØRREGADE ◇ KØBENHAVN
1917

AAGE BERNTSEN

DIGTE

FJERDE SAMLING

V. PIOS BOGHANDEL - POVL BRANNER
NØRREGADE - KØBENHAVN 1917

Tidligere udkom:

»*Digte*«, 1908.

»*Fiol og Sækkepibe*«, Digte, 1910.

»*Klinten og Hveden*«, Digte, 1914.

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (Ivar Jantzen).

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD:

I.

Side:

Kilden 9
Den lille By 11
Morgen 14
Aften 16
Tordenregn 18
Stilhed 21
Den nye Vaar 22
Træet 24
Nattergalen 25

II.

Poeten og Pegasus 29
Ungkarlens Bedepult 31
Portræt af en ung Pige 33
Bella 36
Ægtemanden 38
Sommernat i Nordsjælland 40
Husapotheket 42
Vagabundus 45
Herberget 47

III.

Foraarsbækken 53
Jeg fulgte 55
Høstnat 57
Sporet 59
Stenen 61
Narrens Vise 63

IV.

	Side:
Kirkeklokkerne	*67*
De gamle Ægtefolk	*70*
Niels Steno	*72*
Søvnen	*74*
Den høstlige Have	*76*
Galejslaverne	*78*
Sengen	*81*
Kunstneren	*85*

I

KILDEN —

Du kommer fra det dybe,
Du kommer fra det mørke,
ukaldet, men velsignet
som Læskevæld i Tørke.

Fra Evighedens Huler
Du bruser tungt og stiger
i Muldens mørke Flager,
hvor rædde Orme viger,

og vælder over Jorden
i kolde, klare Strømme —
hvor vil Du hen, Du spæde,
hvad har Du set i Drømme —.

Aa, Du vil bare strømme
og spejle Sol og Maane
og alle Himlens Stjærner,
naar Sommernætter blaane —

og mumle tyst og synge
med Stjærner i Din Stemme
en Sang som ene Hjærtet
kan fatte og fornemme —

vil bare stille glide
imellem tørre Jorde
og sænke Dig i Havet
det salige og store —.

DEN LILLE BY —

Den lille By med
de røde Huse
har gamle Elme,
som lønligt suse.

Ved Bryggen knager
med slanke Master
smaa Pæreskuder,
hvor brune Gaster

med Skraa i Munden
og Sved paa Panden
belæsser Skuden
med Frugt til Randen.

Og Folk har let til
et Smil om Munden —
hvert Pigeøje
har Guld paa Bunden —

men Gadespejlene
grønligt skumler
i krumme Gader,
hvor Smaabørn tumler. —

— — —

Du lille By med
de røde Huse,
nu aabner Natten
sin dybe Sluse.

Og skæve Skygger
fra Gavle vandre,
saa alle Omrids
sig sært forandre.

De Gamle sindigt
mod Sengen rokker
i stumpet Skjorte
og uldne Klokker.

Og alle Ruder
bli'r ganske sorte,
og Katte lister
fra skumle Porte.

De unge Hjærter — —
de banker — banker —
for Natten giver
saa mange Tanker.

MORGEN —

Sommersuset i de store Træ'r
var mig som en Hilsen kendt og kær,
som et Kærtegn over Munden,
da jeg vaagnede i Morgenstunden.

Du mit arrede, mit mørke Sind,
atter skal Du lukke Dagen ind —
Timerne skal lydløst stige
for at smuldre bort, ugribelige —.

Hvad vil Dagen bringe Dig, mit Sind,
se, jeg strækker Haanden som en Blind —
skal jeg gribe glad og bange
det jeg famled mod saa mange Gange —.

Eller skal jeg bøjes haardt mod Jord,
skal min Læbe glemme Glædens Ord —
skal den tunge Taare tindre,
medens Stjærner styrter i mit Indre.

Nye Dag, der kom med Blomsterblæst,
aa, Du er en længe ventet Gæst,
bærer Du bag Kappens Flige
gyldne Stumper af mit Himmerige —.

AFTEN —

Nu er den skønne Dag forbi,
og Duggen falder over Sti.
Nu bliver Skyen aftenrød,
og Skovens Duft er stærk og sød

Paa Bølgerne, der gik til Ro,
slaar Solen ud sin gyldne Bro —
som Himmeriges Taarn og Tind
saa haabløst dejligt er dens Skin.

I Lindekronens svale Skjul
en fjærn og ensom Mørkningsfugl
oplader til sin egen Trøst
sin lille dybe Fuglerøst.

Bered Dig, alt for travle Sind,
og luk de stille Stjærner ind,
thi alt skal blive den forladt,
der søger til den dybe Nat,

og slipper Døgnet af sin Haand
og løser alle usle Baand
og standser Rastløshedens Fjed
og er kun Fuglefløjt og Fred —.

TORDENREGN —

Hvor Luften dog var tung at aande,
det var som Aandedraget brændte,
og al Ting gispede af Vaande,
som var der onde Ting i Vente.

Smaa Fugle klynkede i Linden,
der luded tung og støvbedækket,
dens Grene dingled slapt for Vinden
som store Vinger, der var stækket.

Og mørke Skyer steg og svulmed
— en Horde vilde Mastodonter —
fra fjærne skumle Horisonter,
hvor gule Taagemasser ulmed.

Da bruste alle Blade stille —
nu faldt den første lunkne Draabe —
om Vindu'shasper Fingre pille,
og skarpe Kvindestemmer raabe.

Og nye Skyer stiger, tumler,
de kommer Skulder tæt ved Skulder.
I Himlen buldrer det og rumler
som Sten, der over Gulve ruller —

Nu regner det i stride Strømme,
mod Taget tykke Straaler dale —
i Renden de med Gylp sig tømme,
og alle Stuer er saa svale.

Af Spænding unge Piger gabe
og skotte til den mørke Rude,
og skramle lidt i Sølvtøjsskabe,
mens ængstelige Unger tude.

Fra Skyen Lyn paa Lyn sig vrider
— som tirrede og skræmte Slanger —
og mod de høje Popler bider,
der ravende mod Skyen stanger —.

Nu slog det ned i Kirkebakken —
og Mormor henter fra sin Skuffe
sin Sparebog og Almanakken
og lille Sine's nye Muffe.

Men se — det lysner langvejs borte,
og Blæsten driver Skyer sammen
— som Hyrden samler sine Hjorde —
og jager dem ad Himmelkammen.

Og Regnen lukker sine Sluser,
og Hunden lister ud i Haven,
hvor draabetunge Grene suser —
se, Græsset gør den vaad paa Maven.

Og alle Fugle er saa glade,
og Luften er saa god at aande,
det dufter stærkt af Lindeblade
og Havens søde Allehaande —

— — —

Den gule Rose — ør af Væde
vil al sin vaade Skønhed vise —
en Humlebi ta'r henrykt Sæde
og brummer den en Elskovsvise —.

STILHED —

Alle Træer staar saa stille
i den milde Luft.
Ingen Brise. Luften hviler
vandklar uden Duft.

Intet Haglvejr, ingen Storme
hærger denne Stund,
der er skøn som Smil, der fødes
om en sorgfuld Mund.

Du min Sjæl vær ogsaa stille,
stands Din tunge Flugt —
kæmped Du med onde Storme,
blev af Mulmet slugt —

dal igennem Luftens Vande
tyst til Havets Bund.
Evighedens store Stilhed
er i denne Stund —.

DEN NYE VAAR —

Den nye Vaar, den nye Vaar har gjort mig
saa urolig,
den kom i Nat og bankede paa Skodden til
min Bolig,
den banked ganske sagte. aa, saa løndomsfuldt
fortrolig —.

Det pusled som af nysudsprungne Blade
bag min Rude —
hvad vil Du mig — jeg borede mit Ansigt
i min Pude —
jeg véd, Du har kun Lidelse og Længsel
at bebude.

Da brast i Vaarens sorte Nat en dejlig
Fuglestemme —
det var som Natten aabnede sit kosteligste
Gemme —
da følte jeg: Hos Sorgen faar jeg aldrig,
aldrig hjemme —.

O Vaarens Sang, hvis Naadevæld min Tanke
aldrig lodder —
jeg rejste mig og aabnede min mørke Stues
Skodder
og rakte mine Hænder imod Vaaren som
en Stodder —.

TRÆET —

Du store gamle Træ
af Stormen prøvet
i Blomsterhaven fjærnt
fra Gadestøvet —
min Sjæl, der dømtes haardt til Kæp og Krykke
hussvales i Din dybe Sommerskygge.

Det bliver Aften snart
og Sommermørke
med Dugg og Stjærners Graad
for Dagens Tørke,
med stivnet Maanesølv fra Nattens Kilde. —
O Skønhed, der skal ødselt gaa til Spilde.

— — —

Du Træ, der blev i Storm
og Uvejr prøvet —
Du bringer Trøst til den,
der er bedrøvet —
thi Du, der gøs i sorte Vintres Kulde,
Du staar med alle Grene blomsterfulde. —

NATTERGALEN —

Hvem ændser Din Stemme,
hvem ændser Din Stemme ved Dag,
naar Luften slaas sønder
af Vognenes skramlende Brag —

naar Mennesker haster
— som Myrer bag nedfaldet Løv —
med Hænderne fulde
af Dagværk, der bare er Støv.

Men Aftenen kommer,
og Skumringen vokser af Jord,
og lavt over Huset
staar Maanen usigelig stor.

Og Aftenens Brise —
snart stiger, snart daler den svag —
som Barnet, der aander
med sagte og rolige Drag.

Da vælder Din Stemme
fra Hækkenes duggede Skjul,
og al Ting maa lytte
Du fjærne, Du hulkende Fugl.

Den bliver saa fattig,
den nidkære, stræbsomme Dag
mod Dine enfoldige
sitrende Triller og Slag —.

II

POETEN OG PEGASUS —

Jeg lukkede mig inde,
mit lille sorte Øg,
en Dag, da Vintervinde
med visne Blade føg.

Jeg stængede for Stalden
og gav Dig intet Hø,
for jeg var gal i Skallen
og saa Dig gærne dø.

For naar *jeg* vilde trave,
saa tog *Du* en Galop,
saa at Din runde Mave
berørte Græssets Top.

Tidt tabte Du en Pære
i Versets Rosenbed —
og sagde jeg: Lad være!
saa blev Du bare ved.

— — —

Nu duver over Aasen
den foraarsgule Skov,
nu har Du splintret Baasen
med Tænder og med Hov —.

Mit lille Øg, min Fole,
min lille lodne Stump,
der mangler gallisk Skole —
her er en Sukkerklump!

Nu skal Din Flanke kildes
bestandig af min Hæl,
nu vil vi aldrig skilles,
Du broderlige Sjæl —.

— — —

Og naar min Dag faar Ende,
og al min Lyst er Ler,
og Lysestumper brænde,
til de ej kan det mer —

da skal Du muntert danse
omkring min Sarkofag
og snappe af dens Kranse
og vrinske som i Dag.

UNGKARLENS BEDEPULT —

Der er en Bøn, jeg be'r hver Dag
her ved min Bedepult:
O, lad mig aldrig mærke mer'
hin Hjærtets søde Sult —

den stilles ej af Kødets Gys
fra Isse og til Fod —
den er et Suk om Evighed
bag dette Kød og Blod —.

Lad mig bestandig glædes ved
en ensom Aftenstund,
og ikke søge snart i Fryd
og snart i Nød en Mund. —

O, lad mig aldrig søge Ly
— som fattig Fugl i Høst —
og drømme tyst om Evighed
ved nogen Kvindes Bryst. —

En Kvindesjæl — en Mørkeegn,
hvor vilde Blomster gro —
nu er jeg stærk, jeg misted' alt,
jeg mistede min Tro. —

Lad Hjærtet blive, hvad det er:
en skør og klinket Skaal,
hvor ingen Roser dufter mer'
i broget Overmaal. —

Og ingen finder til dens Sted,
hvor Støvet falder tæt —
det klare Vand er tørret hen
som Taarer, der er grædt —.

PORTRÆT AF EN UNG PIGE —

Nu er Du nitten lange Aar
og sød og sund at se,
og Dine Kinders Rødme er
som Aftensol paa Sne.

Og Dine Skuldre er en Drøm,
en Kunstnergud har drømt,
et Glimt af Paradiset, som
han aabnede paa Skrømt.

Og Dine Dage er en Leg —
som klare Draaber Vand,
der runder sig og dumper ned
i Evighedens Spand.

— — —

Hver Morgen cirka Klokken Tolv
Du vaagner i Din Seng,
da ligner Dine Hovedhaar
en Høstak i en Eng.

Du gaber lidt og strækker Dig
og tager Tøfler paa
og ser paa Dine pæne Ben
med Hovedet paa skraa.

Men Dine Dage er som Vand,
som klare Draaber Vand —
derfor er Du saa smaat begyndt
at søge Dig en Mand.

For hvad skal Du vel tænke paa,
hvad skal Du ta' Dig til —
Du maler lidt — hver tredie Dag
spadserer Du til Spil.

Du er en lille Smule ked
af Krogekys og Tjat
og ønsker: Gid der nu var én,
der tog alvorligt fat.

Vorherres skønne Mesterværk,
nu er Du nitten Aar —
hvornaar skal vi med Andagt se
Dit myrthesmykte Haar.

Du finder nok en ærlig Fyr,
hvis Stilling er solid —
han bærer Dig paa Hænderne
fra nu til evig Tid. —

Hans Aften gør Du ikke glad,
hans Tinding gør Du graa,
for Du har stadig lige lidt,
mit Barn, at tænke paa.

— — —

Saa falmer Du som Blomst og Løv
i Livets barske Aar —
da bliver som et vissent Græs
Dit englegule Haar —.

Og som lidt Løv, der vejres bort
i Høstens Regn og Rusk,
Du slettes stille uden Spor
som Blad fra fattig Busk —.

BELLA —

Hvorfor reder Du Dit Haar med Krus og Bugt,
Bella, Bella —
har Du glemt, hvad Du har lært af Dyd og Tugt. —

Hvorfor blusser Dine Kinder som en Frugt,
hvorfor dufter Du af alt, hvad der er smukt —.

Hvorfor er du dog i Dag saa sød og god,
hvorfor danser Du paa Svikkelstrømpefod. —

Hvorfor trækker Du de lyse Støvler paa
med en Hæl saa høj, at Du maa gaa paa Taa. —

Hvorfor binder Du med Silkebaand Dit Liv,
de kan sagtens løses uden Saks og Kniv. —

Ak, Du har kun Sans for Kødets søde Tant,
gav Dig gærne selv som allersidste Pant. —

Dette Digt, som Du vil spidde paa Din Hæl,
Bella, Bella —
er en Taare for Din lille sorte Sjæl —.

ÆGTEMANDEN —

Hvor er Din gamle Latter,
Du graasprængte Dreng —
den var som Humlebier
i Sommerdagens Eng —.

Bag Overskæggets Totter
er Munden trist og stram —
den aabner sig kun villigt
paa Kanten af en Dram.

— — —
Jeg spørger ikke mere,
jeg saa Din Ægteviv.
I Haaret sad en Fjerdusk
med Kvaster som et Siv.

Hun var en fyldig Dame
med Sløjfer for og bag —
hun lignede et Fuldskib,
der tyst gaar over Stag —

og Du var Slæbejollen,
der hugged i sit Tov,
og dukked sig i Bølgen,
der kølede dens Bov.

Hun nærmed sig til Bordet
med Øjnene paa Klem
og hvæste ganske sagte:
Saa, rejs Dig, vi skal hjem.

Du rejste Dig paa Stedet,
Du gamle Offerlam —
— og vi, der blev tilbage,
vi tog os nok en Dram.

SOMMERNAT I NORDSJÆLLAND —

Tilgiv jeg forlader Jert lystige Lag —
men Maanen staar rød over nytjæret Tag,
jeg har ikke Rist, jeg har ikke Ro,
det kalder derude fra Marker, der gro.

Det suser saa tungt i det duvende Korn,
hvor Tidslerne gemmer den grønlige Torn,
det dufter saa ramt fra den duggede Skov,
hvor Pan lister rundt paa sin duskede Hov.

Jeg elsker at vandre alene og fri
og famle mig frem ad den mosklædte Sti —
der er ingen, der græder og er saa forladt,
fordi jeg gaar bort i den tvelyse Nat.

Jeg taler til Maanen og Stjærnernes Hær,
jeg klapper de store, stilfærdige Træ'r,
der er ingen, der venter med arrige Ord,
fordi jeg er Elsker af Stjærner og Jord.

Ja, Elsker af Syvstjærnens rødlige Spil
og alle de lystige Ting, der er til —
og naar jeg er mødig og træt af at gaa,
saa aabner sig sagtens en Laas og en Slaa —.

HUSAPOTHEKET —

Til en graanet Bægersvinger.

Lad os se, hvad Du har i Dit Husapothek,
min Ven.
dèr er Flasker, som Øjnene taaler at se igen.

Der er smaa, der er store, der ligner en stor
Granat —
der er flade med gul, der er trinde med blaa
Plakat.

Dèr er den! Den er god, den er mørk, den
er stærk og fin,
og den slipper kun nødigt sin Prop med et
sørgeligt Hvin.

Den er hed som en Nat, som en tropisk og
duftende Nat,
hvor Insekterne svirrer og gnistrer en ør
Tagfat.

Og ved Siden af den har Du én, der er
blond og mild
som en Sommerdagsstrøm, der er lunet af
Solkuglens Ild.

— — —

Men blandt Flaskerne dvæler jeg helst ved
en slank og smuk,
og jeg sukker af Fryd, naar den tømmer sig
Kluk for Kluk —

for den strømmer om Tungen som Duften
af Blomst og Blad,
og hver Slurk er en inderlig Fryd — som —
jeg ved ikke hvad —

som en dejlig Musik, der forstærkes og tyst
svinder hen —
og mit Hjærte begærer sin Glæde igen —
igen —

— — —

Lad os drikke til Himlen blir gul med en
flammerød Rand —
til vi fanger hin Visdom langt større end
Hverdagsforstand —

Til vi laller Oraklernes rige og taagede
Ord —
medens Vinguden usét ta'r Plads ved det
vaklende Bord —.

VAGABUNDUS —

Jeg vandred Dag, jeg vandred Nat,
og grøn og falmet blev min Hat.
Jeg standsed ved hver Vindueskarm
med Sækkepiben i min Arm.

Jeg spilled for hver rødtækt Gaard,
jeg spilled som jeg bedst forstaar.
Jeg spurgte under Blomstertræer:
Bo'r min Hjærtenskære her?

Og mange raabte: Ja, kom ind —
men brænd det Sækkepibeskind;
jeg lo og standsede mit Spil:
Nej, Du er ikke den jeg vil.

Jeg søgte Søgn, jeg søgte Helg,
det lo fra Sækkepibens Bælg,
saa kom jeg til Din Faders Hus,
han bød mig baade Bænk og Krus.

Jeg spillede af Hjærtensgrund,
Du rakte mig til Tak Din Mund —
jeg spillede den hele Nat,
Du syed Perler om min Hat.

Nu bor jeg paa Din Faders Gaard,
og alle Træer staar i Vaar —
dog hvisker det i Blomstertræer:
Bo'r min Hjærtenskære her?

HERBERGET —

Der ligger et Herberg ved skumrende Aa,
dets Vægge er skæve, dets Døre er skraa,
men Stuerne, de er de bedste, jeg saa.

I lystige Sjæle, her finder I Ly
bag grønlige Ruder, der kantes med Bly.
Her glemmer I Aften, her glemmer I Gry.

Her finder I Alle en Lænestolsplads,
her finder I Vin, der er Sjælen tilpas,
Jer Tunge skal læskes af tykmavet Glas.

I Kælderens Krypter — dèr ligger et Fad,
og Vinen er frisk som et foraarsgrønt Blad,
og bare Du ser den, saa bliver Du glad.

Dèr laa den i Mørke i hundrede Aar
og ventede troligt paa lysere Kaar —
nu limer den Hjærtet, der kvastes til Skaar.

Og buttede Piger med udskaaret Særk
frembærer paa Bakker det herlige Værk,
der skaber Dig om til en Glædens Bersærk.

Og bliver Dit Sind som en Foraarets Blæst,
og trykker Du Pigerne tæt til Din Vest,
saa løber de ikke til Domhus og Præst.

Kom her, mine Venner, til Vid og til Vin —
det røgsorte Loft er en Guldbaldakin —
kom, fyld Jeres Glas, denne Omgang er min!

Derude er Verden i Regelen graa,
og Sorger er store, og Vinglas er smaa,
herinde er Væggene immervæk blaa.

Lad Stræberen slide en Pukkel sig til
ved alt det, han orker, og alt det, han vil —
vi lytter til Sækkepibernes Spil.

Vi er her, naar Morgenen aabner sit Spjæld,
vi er her, naar Træerne suser mod Kvæld,
hvem kan os vel vriste fra Glædernes Væld.

Af Venner, af Vin, af Alkovernes Ly
bli'r Sjælene hver Gang som fødte paa ny
— af Mørke og Drømme opstiger hvert Gry.

Lad Verden kun rave paa skraa og paa
tværs,
for det, der er Alvor, det er jo Kommers —
jeg sætter det Hele paa ravende Vers!

III

FORAARSBÆKKEN —

Din Latter er som en Foraarsbæk,
naar Knopperne brister i Tjørnehæk —.

— — —

I sortnende Nætter susede Regnen,
om Dagen damped' det graat over Egnen —

saa kom der en Morgen, Hanerne gol,
det stænked fra Grene, det dufted af Sol —

da vældede Kilder i Jordens Indre,
intet i Verden kunde det hindre —

og Strømmen blev til en boblende Bæk,
der strømmede under den bristende Hæk —

den bruser og bobler hvert graanende Gry,
den spejler den kridhvide Sommerdagssky —

den sukker saa saare, naar Natskyers Bjærge
sig taarne om Maanens forsølvede Færge —.

— — —

Velsignede glade og syngende Bæk —
jeg er jo den ensomme, blomstrende Hæk.

JEG FULGTE —

Jeg fulgte et Fodspor i Natten,
Natten var dyb og stor —
i det hemmeligt sitrende Maaneskin
over Vaarnattens bløde Jord.

Jeg fulgte et Fodspor i Natten
traadt af en lille Fod —;
det bruste, men Natten var uden Blæst,
det var kun mit eget Blod —

for Drømmen, jeg tro'de forlængst var Støv
og vejret for Vejr og Vind,
løfted sin hæse Solsortrøst
og raste igennem mit Sind — —

det klang saa saart, og det klang saa sødt
som en Streng, der er skør og slidt —
gemmer Du Dig i den dybe Nat,
Du Hjærte, der længes mod mit —

HØSTNAT —

Roserne hælde mod Jorden,
raadne i Rusk og Regn;
Løvet har gule Pletter,
Sorgens og Dødens Tegn.

Regnen fyger mod Ruden,
Vindstødet rusker min Dør,
i Nat er mit Hjærte ensomt
ensomt som aldrig før —

thi Dig har jeg jaget paa Døren —
jeg stængte med Laas og Slaa,
og gjorde mig Ørene døve,
saa tidt Du bankede paa —

Og nu er der ingen jeg elsker
som Dig, Du forstødte Barn —
hvor flakker mon nu Dine Fødder
og hildes i Nattens Garn —.

Nu skriger de sorte Ravne
hæst i den barske Blæst —
nu staar Du maaske bag min Rude
Du spæde, forgrædte Gæst —:

»Tag mig i Dine Arme
og hvisk mig sagte til Ro,
jeg er i Verden saa ene,
og hvæsset er Ravnens Klo —«

Jeg aabner min Dør og kalder,
kalder med graadkvalt Røst —
men Du — Du svarer mig ikke,
og Natten er uden Trøst — —.

SPORET—

Som Ild var Havet,
hvor Solen sank,
men Sommermaanen
blev blid og blank.

Den tunge Bølge,
den mørke Flod,
steg, hvor du traadte
paa hastig Fod —

og sletted Sporet
og vendte om
til Evigheden
hvorfra den kom

Aa, i mit Hjærte
er stempelhvast
Dit kolde Billede
præget fast —

Det røde Smil om
Din stolte Mund
har fyldt med Sødme
og Graad hver Stund —

Kom nye Dage,
kom Storm og Flod,
at det kan slettes
af Hjærtets Rod —.

STENEN —

Jeg gik langs det vældige Vesterhav,
Himlen var dyb og ren,
Bølgerne brast som det sprøde Krystal,
stænked som Perler i Muslingens Skal,
dugged de brogede Sten.

Du Bølge, der kommer saa langvejsfra
krummet og blank og rund —
bringer Du med Dig lidt lysende Rav
med Guldglans som Solskin, der ses gennem Hav
fra skumrende Vandes Bund.

Du slængte kanhænde en sjælden Sten,
der lyser med sælsomt Skin —
taaget som Øjne i Tangskovens Nat,
i Havbundens hvidlige, duvende Krat,
hvor slimede Bundfisk gaar ind.

Og bedst som jeg vandrede, fandt jeg en Sten,
der lyste som gyldent Rav —
en blændende Taare af Fortiden grædt,
vægtig af Skønhed, skønt liden og let,
en Skænk fra det gavmilde Hav.

Jeg løfted den glad i min hule Haand,
beundred det ømme Skær —
Du, der aldrig kan hærges af Rust eller Møl,
jeg vil fængsle Din Glans i en Ramme af Sølv
og gi' Dig til En, jeg har kær —.

Jeg gemte den varsomt i Lommens Dyb
og ilede henrykt hjem,
kaldte paa hende, mit Hjærte har kær
og sagde Veninde, kom her, aa kom her —
fandt Stenen af Lommen frem —.

Men se — da jeg lagde den i Din Haand,
forundret Du paa mig saa —
thi Stenen, der nylig lyste som Rav
med Guldglans som Solskin, der ses gennem Hav,
var kun fattig og graa —.

NARRENS VISE —

Jeg hvilede mit Hoved
ved Dit forgrædte Bryst,
der for en Mynt med Kongens Præg
er hver Mands Haand til Lyst —
da klapped Dine Hænder
mit Haar til fattig Trøst.

For jeg er bare Narren
med Kvast og Pukkelryg
— af Kongens sorte Munkevin
er Næsen rød og tyk —
og Smaabørn flygter for mig,
fordi jeg er saa styg.

Men i mit Indre hvælver
sig Himle af Krystal.
Mit sønderslidte Hjærte,
det har en Konges Kald,
men se, mit Kongerige,
det gik fra Fald til Fald.

Aa Søster, lille Søster,
Du er mit Hjærte kær,
her ved Dit stakkels skønne Bryst
hensmuldrer mit Besvær
— min døde Himmel spejles
i Dine Øjnes Skær —

IV

KIRKEKLOKKERNE —

De hængte dèr bag Gluggen
i mange Hundred Aar,
og Malmen toned herligt
foruden Brud og Skaar —
de gamle Kirkeklokker,
de havde gode Kaar.

De løfted deres Røster
og kaldte over Land
hver stille Søndagsmorgen —
og arbejdskroget Mand
og Kvinde trasked sindigt
langs Sti af Sten og Sand.

De kimede, naar Brude
med Slør og Myrtekrans
i høje Vogne aged
med Haanden trygt i *hans* —
mens Klarinetter knevred
en lystig Bondedans.

De ringede, naar Præsten
med hvid og gammel Haand
af Døbefonten øste
et Stænk forgyldt af Aand —
mens Modertaarer trilled
paa Barnekjolens Baand.

De rungede, naar Kisten
bag Krikken stiv og træt,
ad haarde Veje skumpled
paa Fjælevognens Brædt —
den var vel tung af alle
de Taarer, der var grædt — —.

— — —

Men der kom andre Dage,
og Himlen stod i Brand,
og svedne Byer oste
langs Horisontens Rand,
og Fjendehorder tramped
langs Sti af Sten og Sand.

Og tunge Kugler baldred
mod Kirkens røde Tag
og knuste Korets Buer
med Brag af Dommedag —
kun Kirketaarnet knejste,
som Masten paa et Vrag.

Da klang de gamle Klokker
bag luesværtet Sten,
og aldrig lød vel Tonen
mer' manende og ren:
O, lad os aldrig times
en saadan Sorg og Mén —.

— Vi skulde klemte Sejr,
naar Fjendehænder bød,
saa lad os heller smelte
i denne Helvedglød,
saa lad os heller knuses
mod Fædrelandets Skød.

Og se — det var som Herren
bønhørte deres Ord,
thi hede Luer slikked
fra Kirkens brudte Kor —
da raved Taarnets Klokker
med Klemt mod Sten og Jord.

Og Kirken blev til Aske,
og Malmen smelted hen
og favned Fædrejorden
som Vennen favner Ven —
Du Jord, der saadan gødes,
hvad gi'r vel Du igen —.

DE GAMLE ÆGTEFOLK —

De vandrer i den høstlige Allé —
hun rund og graa, med Øjne milde, gode —
han knoglet, høj med Haaret graat som Sne,
ukueligt han bæ'r det stolte Ho'de.

Han støtter hende varsomt med sin Haand,
hun rokker tungt paa Gammelkonefødder —.
Aa, det der binder Jer, er stærke Baand,
som dem, der binder Træet og dets Rødder.

Han læmper efter hendes Gang sit Fjed
og smiler lidt og retter paa sin Brille,
hans Stemme er saa god og fuld af Fred,
nu er der i hans Indre tyst og stille —

thi fjærn er nu den røde Ungdoms Tid,
da Hjærtet flammed som en Lavakilde,
da Kinden skinsygt kunde blive hvid,
mens Tanker fløj som Fugle mørke, vilde.

Nu gaar hun dèr saa stille og saa graa,
nu er hun kun en lille, gammel Kvinde,
og Øjnene det er de samme blaa,
men ingen Gnister ulmer mer derinde.

De to har kæmpet Blodets Smærtedyst,
har grædt og let og sukket tyst i Drømme,
men frelste i det skrøbelige Bryst
hint Væld fra Evighedens store Strømme.

Har trukket Byrden Dag og Nat og Dag —
som Heste spændte i den samme Sele,
snart var den ene stærk, den anden svag,
alt maatte disse to af al Ting dele.

Nu gaar de i den høstlige Allé,
hvor Vinløv græder Blod om grønne Stave,
de gaar saa tavse Haand i Haand — maaske
de tænker paa hin Vej til Dødens Have.

NIELS STENO —

Malet i Uffizierne i Firenze.

Jeg har paa min Væg et Billed,
det søger min Tanke tidt:
gulnet af Fugt og Ælde,
Rammen er gylden og slidt.

Et Billede fra Din Ungdom,
Steno, af Kød og Blod —
tungt om Dit stolte Hoved
kruses Parykkens Flod.

Din Pande er kongehvælvet,
og Næsen er krum og stærk,
myndige, mørke Hoved —
halvt Condottiêre, halvt Klerk.

Et Billede fra Din Ungdom
i Solens og Glædens Land — —
der ligger et Smil og ulmer
om Læbernes røde Rand —.

Men siden, Niels Steno, siden
— dyb er Dit Øjes Glød —
kom der en Dag, da Verden
syntes Dig gold og død —.

Da skyed Du Kvinders Kærtegn,
da vraged Du Laurens Blad,
bad kun med Smil om Kronen
prydet med Tornes Rad.

Du byttede Silkesøvnen
i duftende Adelshus
bort for en stakket Slummer
paa Pjalter hos krybende Lus.

Og Jorden og Jordens Glæde
lyste Du haardt i Band,
kvalte med Aske Gløden
fra Ungdommens Foraarsland —.

— — —

Jeg søger saa tidt Dit Billed,
Du smærteligt mørke Mand —
der ligger et Smil og ulmer
om Læbernes røde Rand — —.

SØVNEN —

Den mørke Ahorngren mod Ruden slaar.
I Dybet flimrer Maanens brudte Skaar.

Nu er mit Hoved tungt, min Tanke træt,
og Billedstumper Dagens Efterslet.

Den milde Brise stryger lunt min Hud —
befriet slettes jeg af Livet ud —

og glider ind i Søvnens Skyggeland
til Lyden af et tyst og vældigt Vand —.

Og Sjælen lader Støvet være Støv,
der sover tungt bag Ahorns mørke Løv —

og vandrer som en Skygge tyst og let
blandt Sjæle, der en Gang har let og grædt —

og den, der længst er død, staar lydløst frem
og glider atter bort i Drømmens Em.

Og Sjælen færdes fjærnt fra Tid og Rum
og fatter i sin Haand al Livets Sum —

og søger dog fra Evighedens Skød
igen til Støvet og dets Lyst og Nød —.

DEN HØSTLIGE HAVE —

Du var gaaet i Forvejen, Far, i den høstlige
Have —
mod Blæsthimlen løfted Kastanien sin brogede
Gave —

og tungt over Himlen drev Skyernes flængede
Horder —
og Sivene duved mod Vandet som svippende
Kaarder.

Jeg saa paa Din ludende Ryg og Din graanede
Nakke —
Du vandrede tungt som skulde Du over en
Bakke.

Da voksed en Skræk i mit Sind, mine Knæer
blev svage —
Aa, høstlige Lund, hvorfra *Ingen* kommer
tilbage.

Jeg løb, jeg naa'de Dig, Far, og jeg greb Dig
i Armen
og knuged Din Haand, og jeg mærkede
Livsensvarmen.

Du smiled og sukked — — forstod Du min
ordløse Smærte —
men Rædselen ruger endnu som en Ravn
i mit Hjærte —.

GALEJSLAVERNE —

Dine Kinder er hule og fured' af
Sorg, Kammerat,
og Din Læbe er styg af den megen
uterlige Prat —
Din Mor har vist mangen Gang grædt
for sin vilde Krabat.

Du stryger Din Pande for Sved, og Du
jamrer Dig stygt —
saa tier Du stille en Stund, og saa
smiler Du sygt —
og jeg jamrer og smiler som Du, for jeg selv
er forrykt.

Dine Arme er Knuder af Muskler og
sejge som Tov,
og bag Øjnenes Sløvhed lurer
et Vilddyr paa Rov. —
Kammerat, Du og jeg, vi kender
kun Dyrenes Lov.

Der er Blod, der er Drab, der er Baal
i vor inderste Sjæl —
for Galskab og Hor stod som Far og som Mor
ved Vuggernes Fjæl,
og »de gode«, de vendte os altid
en dydsiret Hæl.

Og vi *hader* Jer alle som Rovdyret
hader sin Pisk,
og vi fejed Jer gærne i Bunke som
Avner og Visk —
som en blodig og spjættende Bunke
af halvdøde Fisk.

Vi skal slide i Evighed her i den
store Galej,
mens med Snuden i blaasorte Bølger den
hugger sig Vej
fra den graagule Morgen til Bølgerne
bliver som Beg.

Om saa Blodet af Mundene springer, om
Hjærterne brast —
en Baadfuld af Gale, en lænket og
jamrende Last,
der paa blankslidte Rorbænke søger en
kummerlig Rast.

Men vi beder hver Aften, naar Maanen er
gylden og rund —
jeg har set det saa tidt paa Din krængede
bævende Mund,
naar Du bad om Forløsningens vilde
velsignede Stund —

at den store Galej maatte splintres i
Stumper og Spaan,
og de klæbrige Alger sig vikle om
Hals og om Haand,
medens højt over Dybet sig svang vor
forkrøblede Aand.

Aa, den fandt vel en Vej for sin stakkels
forvildede Fod
til et Sted, hvor der hverken var Hor
eller Drik eller Blod,
til en Mand, der var naadig imod os,
fordi han forstod.

Han vil være os Fader og Moder, som aldrig
vi kendte dem her —.
Aa, vi skulde os nærme paa ydmyge
saarede Knæ'r
og faa Lov til at sove i Himlens
velsignede Skær —.

SENGEN —

I Loftets Skumring troner
den gamle Himmelseng.
— Ad aabne Luger siver
sød Aftenduft fra Eng —.

Det brune Træ er ormædt
og revnet hist og her.
Poleringen har Skjolder
af Fugt og Vintervejr.

En Edderkop har spundet
fra Stolperne sit Næt,
der duver ganske sagte
med Brisens Aandedræt.

Og Sengen staar i Tanker,
fordybet i sig selv —
nu bruser det derude
det fine Bladeskælv —

den gule Sommermaane,
et dunkelt Fløjt af Stær —
en saadan Aften var det,
et saadant Maaneskær —:

Da hviskede en Stemme
med Suk et elsket Navn,
og Sengens Forhæng skiltes
som Vinger paa en Ravn,

og lange gule Lokker
i Maaneskinnet flød,
og mod de kolde Puder
laa Kinden hed og rød —.

— — —

Men andre Nætter skygged —
og i den samme Seng
med blinde Fagter famled
en lille nyfødt Dreng —

og bleg, med vaade Øjne,
den unge Moder lo,
da Barnets røde Fingre
med Kraft i Brystet tog —

det lille Hoved famled
ved hendes Hjærte tæt —
det søgte, fandt og slubred'
med standset Aandedræt.

— — —

Du gamle Seng paa Loftet,
Du mindetunge Sjæl,
se, alle Livets Tider
er bundet til Din Fjæl.

Fra Dine brede Kanter
har glade unge Ben
en Søndagsmorgen dinglet
mod Stuegulvets Sten —

thi i Dit svale Mørke
fik Søvnens milde Magt
gjort Sjælen mere dagglad
og mere uforsagt —.

Og Du har naadigt skærmet
en Sjæl i Angst og Ve —
aa, Du har set, hvad Ingen
i Verden maatte se.

Om Dine svære Stolper
har svedende og mat
de gamle Fingre famlet
den sidste lange Nat —

en brusten Stemme hvisked
for sidste Gang et Navn —
og Dine Forhæng suste
som Vinger paa en Ravn —.

— — —

Du gamle Seng paa Loftet,
Du mindetunge Sjæl,
nu borer blinde Orme
sig lydløst i Din Fjæl.

Dit Kattuntøj er Laser,
Din Stolpe mør og skæv,
og Edderkoppen spinder
sit vise Spindelvæv —.

Her staar jeg og betragter
Dit stakkels gamle Træ
og folder mine Hænder
og synker tyst i Knæ — —

KUNSTNEREN —

Der sidder en Kunstner
og snitter med Kniv
og stræber at give
det livløse Liv.

Han fatter saa kærligt
det formløse Træ
og snitter, saa Spaanerne
fyger om Knæ.

Han ænser ej Time,
det mørkner saa smaat,
de tegltækte Tage
fortones i Graat.

Han rejser sig mødig —
det færdige Værk
bli'r vejet i Haanden,
der kroger sig — stærk.

Saa stryger den ærlige
Mester sit Haar
og taler til Træet,
der intet forstaar:

Jeg præged Dit vidløse
Stof med mit Sind.
Gaa ud i en Verden,
der tiest er blind.

Og rynker man Næsen,
og korser man sig —
— og synes man om Dig,
det rører mig ej,

for jeg var en Skaber,
imens Du blev til —
en Evighed spilled
sit mægtige Spil —.

— — —

Hvis Guderne skænked
lidt Held til min Haand,
maaske vil Du leve
til Tegn paa min Aand.

Men er Du et Makværk,
saa er Du vel Støv,
naar Knopper om hundrede
Aar bliver Løv.

TIDLIGERE UDKOM:

AAGE BERNTSEN

KLINTEN OG HVEDEN

DIGTE

Pris 2 Kr. kart.

V. PIOS BOGHANDEL